

Ce vor, ce spun, ce fac bravele noastre partide?

de *Liviu Antonesei*

Sînt unul dintre cei care înțeleg greu ce vor, ce și de ce spun și, mai ales, ce fac partidele baștinașe. Iată, recent, președintele Băsescu a anunțat în stilul său cumva haiducesc că, dacă Parlamentul nu adoptă în timp util legea „votului uninominal”, va propune organizarea unui referendum în această chestiune simultan cu alegerile europarlamentare. Partidele, cumva trezite din gălăgioasa amorțeală estivală, au sărit ca arse! Dar și o mulțime de comentatori s-au trezit brusc că se încheie zbuciumata vacanță politică. Președintele este acuzat că, prin cuplare, se transformă în agentul electoral al PD, într-o veritabilă locomotivă a partidului dumisale de suflet. Așa și este, că doar ne este foarte dificil să ni-l imaginăm pe firavul domn Boc în această postură contra naturii dumisale. Unii politicieni și comentatori adaugă că, marșînd pe proiectul de lege al PSD în dauna celui al Pro Democrația, președintele destabilizează consensul la care au ajuns partidele în Comisia pentru codul electoral. Și asta este adevărat! În fine, dl. Geoană plusează, amintindu-ne că Bruxellesul nu acceptă asocierea alegerilor pentru Parlamentul european cu oricare alt gen de alegeri. D-Sa nu minte! Nici premierul nu e în eroare cînd, brusc, își aduce aminte același lucru.

Cu toate acestea, eu nu înțeleg ce vor partidele. Nu s-ar fi ajuns în această situație, în care președintele poate apăsa pe ce pedale dorește – îi și place foarte mult asta! –, dacă partidele și-ar fi respectat angajamentele luate pe la sfîrșitul iernii în ce privește modificarea sistemului electoral. În loc de asta, ele s-au jucat de-a imposibila suspendare, au aruncat apoi puzderie de moțiuni peste un guvern pe care l-au votat cu vreo 350 de voturi la investitură, și-au schimbat zilnic poziția în Comisia de cod electoral, au făcut tot ce s-a putut face – și chiar mai mult decît atît! – pentru a amîna împlinirea unui angajament luat fără să le oblige nimeni. Decît poate oportunismul electoral, de care au uitat sub avalanșa altor oportuniste. Chiar și acum, PSD tocmai amenință cu o moțiune de cenzură lipsită de șanse, al cărei scop pare mai degrabă destabilizarea poziției d-lui Geoană decît cea a guvernului. Deși se poartă conform poreclei date de dl. Iliescu, cel din urmă a sesizat pericolul și ar da la schimb moțiunea pe 7 – 8 posturi în guvern! Ce surpriză! Dl. Geoană și partidul dumisale par să se săturat să guverneze din opoziție, unde e mai comod! Și chiar așa este, par, că nu s-au săturat cu adevărat, se gîndesc numai, cam în ultimul ceas, la efectele căderii moțiunii și, mai abitur încă, la cele ale trecerii acesteia. Nu credeam să ajung vreodată să-l citez pe dl. Meleșcanu, dar de data aceasta D-Sa are dreptate – fie că trece, fie că nu trece moțiunea, PSD oricum cade prost. Cu vorbele dumisale – ori cade în rahat, ori se face de tot rahatul. Dl. Meleșcanu n-a folosit aici un limbaj excesiv de diplomatic, dar e unul foarte exact.

Întreb și eu: ce vor partidele? Să întărească iarăși poziția președintelui, cum s-a întîmplat la referendum? Vor reuși negreșit. Apoi, cum ne-au obișnuit, se vor plînge de „tiran”, trecînd sub tăcere că nimeni nu devine „tiran” fără complicitatea contextului politic. Nu sînt un fan al d-lui Băsescu, dar nu pot să nu constat că D-Sa știe să-și joace cărțile, în vreme ce partidele par să fi uitat nu doar care-s la putere și care în opoziție, ori ce doctrine au, dacă au, ci și cum le cheamă. Nu sînt nici fan al „votului uninominal”. În absența reformei sistemului politic, plecînd de la fundamentele sale constituționale pline de lacune și ambiguități, singurul efect pozitiv al acestui sistem de votare va fi remotivarea electoratului în alegeri, deci o prezență crescută la vot. Pentru că prezența la ultimele două referendumuri trezește semne de îngrijorare. Cum un semnal și mai serios privind participarea populației la viața politică vom primi la europarlamentarele de la sfîrșitul toamnei. Chiar nu înțeleg de ce partidele nu văd ceea ce președintele a văzut, ceea ce toată lumea vede – formidabila pondere electorală a problemei, în condițiile în care 80% din populație dorește schimbarea sistemului de vot. Prin urmare: ce naiba vor, ce spun și ce fac bravele noastre partide? Dacă chiar sînt partide politice în sensul modern și occidental al cuvîntului și nu niște simple însăilări, niște grupări clientelare, cvasimafiotice, care nu pot vedea dincolo de lungul nasului. După cum se comportă, eu înclin spre ultima variantă de răspuns. Și, după vreo optsprezece ani de pluralism politic și alegeri democratice, mi se pare îngrozitor de puțin.